

Per EDUARD VIETA I PASCUAL

Traducció: Núria Salvat

|| Article publicat a la secció "Cartas de los lectores" del diari La Vanguardia el 12 de desembre de 1997

Celebro que *La Vanguardia* hagi dedicat una atenció especial a la figura de Carme Serrallonga amb motiu de la seva mort, cosa que no es pot dir d'altres mitjans de comunicació. En una època on predomina el culte al materialisme i a la frivolitat, la figura de Carme Serrallonga emergeix amb llum des de la seva austeritat, la seva saviesa i la seva tasca callada i tenaç al capdavant de l'Escola Isabel de Villena. A més de la gran vàlua com a traductora, el treball de formació d'actors i els seu programa pioner d'ensenyament del català per televisió van ser activitats en què exercí les seves dots de divulgació de la nostra llengua com ningú més ho ha fet. Però, per sobre de tot, vull destacar la seva tasca docent, que els que vam tenir el privilegi de gaudir-ne com a alumnes mai no oblidarem. La Carme Serrallonga va aixecar amb fermesa el que ara sembla una fita òbvia de qualsevol escola, una escola laica, mixta, impregnada dels valors de tolerància, respecte per les diferències i el retop del sexisme. Una escola en la qual no hi havia favoritismes, i on existia una assignatura de pretecnologia en la qual els nens i nenes aprenien, entre altres coses, a cosir sense distincions de sexe, i en què s'ensenyava responsabilitat. Una escola amb excel·lents professors d'història, literatura, matemàtiques..., però sobretot una escola de tolerància i llibertat.

I això ho féu en una època en què aquests valors no eren, precisament, els dominants. Ha mort una gran dona, però, els qui la coneguèrem, sabem que el seu llegat està en tots nosaltres.